

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ, ШАЛЕ И. Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 31. јануара 1881.

Број 3.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — догодишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67. — Претплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Из књиге практичне мудрости.

(По М.)

Кад сви ћуте и ти ћути;
Кад сви зборе, збори и ти;
Међ' мудрима немој луда,
Међ' лудима мудар бити.

Што сви хвале, и ти хвали;
Што сви куде, и ти куди;
С веселима весели се,
Са брижнима брижан буди.

Кад сви шапћу, и ти шапћи;
Кад сви њачу, и ти њачи;
Кад се цело друштво луди,
И ти с' луди и дедачи.

Кад сви жмуре, и ти жмури;
Кад сви везу, вези и ти;
Кад им памет није слана
Ти је немој посолити.

Кад сви скачу као јарци,
Немој ни ти бити јање;
А кад видиш да се смеју,
Удри и ти у смејање.

Кад ђаволу кажу: соко!
А соколу кажу: ђаво!
Немој ни ти друкче рећи,
Па ће свима бити право.

Кад се нађеш с Петром, Павлом,
Не разбирај, које ј' боје,
Нити чекај да те пита,
Напред реци: Јест', тако је!

Тако чини, тако ради,
Па ћеш сваком угодити,

Па те нико гонит' неће,
Па ћеш свима мио бити.

То, до душе, није лако,
А поштено још је мање;
То је срцу стега љута,
А души је робовање.

Али зато ове муке
Леним, слатким плодом роде;
Тако можеш милост стећи
У светине и господе.

Бићеш „сретан“ ако умеш
Тако врдат', тако шараг',
— Само двома, — само двома
Не знам како 'ш одговарат'.

Једно себи, — својој свести,
Друго богу, кад запита;
А пита ће, питаг' скоро,
Пази само, — већ те пита.

Шетња по Новом Саду.

LXV.

Ми стари и седи људи уживамо у реминисценцијама, у сећању на прошлост, наш је „рај у опомињању“. Сећајући се времена кад смо још чигру терали, у песку Дунав дубили и од зрелих краставаца пароброде правили, наслађујемо се ми већма, него ли данашња младеж у игрању „валцера“ и „фарбла“ и других игара, у којима се окреће (тело и срећа). Онда ми је више радости правило, кад сам с покојним Јефтом Обадом на ајмашком торњу сате навијао, него данас кад пароксијал плаћам. Онда сам радије читао у „Даница“ песме Лазе Костића и Абердарове једну поред друге, него што

данас читам Абердарове грдње у „Виделу“ против Лазе Костића. Онда сам с већом вољом учио у нашој вероисповедној школи наш слатки матерњи језик, него што данас српска дечица у комуналним школама уче мађарски језик. Онда сам радије гледао мале девојчице како шију хаљинице и перу рубље својим луткицама, наго што данас гледим како се госпе и госпођице (у Кини и Јапану) играју карте. Онда сам се већма радовао кад изађе која нова Доситијева књига, него данас кад читам оглас на „Српског галантома“. Онда сам у безазлености својој већма уживао кад сам чуо, да је који српски трговац купио кућу и салаш, него данас кад видим да која фирма падне. Онда ми је душу већма уздизало кад сам читао славна дела Карађорђева, него ли данас кад читам по новинама какав Карађорђевићев „пуч“ у Србији. Онда ми је више годило срцу и души, кад сам целивао десницу владици, који је оставио нашој гимназији кућу у вредности 40.000 фор., препарандији у Сомбору многе штитендије, новосадском гробљу цркву и школу и који је написао до педесет моралних и поучних књига за свој народ, него ли данас, кад морам да узем перо у руку, те да се горко шалим и да . . . Онда сам волео слушати и правило ми је „шпас“ кад пиљарице грде и пеују, данас пак никад не читам „Ујвидек“ и „Пестер жмурнал“. Онда сам се радо тоциљао по тротоарима новосадским, а сада овако стар све се бојим да не склизнем на тротоару и скрјам ногу.

Из овога свега следеује, да су оно била сретнија времена, кад још нисмо имали бркова ни „шнуфтикле“; кад смо држали, да је наш учитељ највећи господин на свету, а још нисмо знали за ону много већу господу у Будапешти; кад смо за неке наше попове мислили да су свештеници, а нисмо знали, да ће они у старости својој постати „еш переши“ и „плебаноши“ у корист православне цркве и вере својих праотаца; кад као безазлена деца нисмо знали шта је то наша црквена аутономија, а сад видимо да се она састоји у томе, да православни „плебаноши“ шиљу министру повернице и молбе, да овај не остане „на по пута“, него да предузме строжије мере спрам српскога народа, да га не мази више.

Па де су такви „плебаноши“? запитаће који поштовани читалац.

Наћи ћеш их лако у — шетњи по **Новом Саду.** **Аб.**

Фрајлици Отилији.

Ви сте тако сјајна слика
За ко'м многи следећ' гину;
Ја вас не смем гледат' з близа,
Морам ићи у даљину.

Ви сте неко рајско цвеће!
То се чуло већем свуда
Јер то каже мајка ваша
(Која жели да вас уда).

Знате лепо спустит' главу
— А увек је лева страна —
Кад вас видим, чините ми с'
Као екстракт из романа.

Ваш је језик тако миран;
Он не штима, он не вређа;
Не напада никог с лица,
(Не знам како ј' иза леђа).

Ко сме искат' вашу руку?!
— Та је рука тако фина,
Један стисак, па је неста,
(Оста бара — глицерина.)

Ваше ј' лице рујна ружа
Што по белом плива млеку,
(Ко га види трипут викне:
„Бог да живи апотеку!“)

Ваша ј' коса тако дуга,
Њом вам ветар пете лупа.
— Така коса, — така коса —
(Мора да је здраво скупа)..

Ко је песник од заната
Очи ће вам опевати, —
Из њих вири душа ваша,
(— То с' не може замазати):

И мене сте погледали;
Тај је поглед такав био,
Да сам моро уздахнути;
„Отилијо, О — ти — лијо!“

И заиста, да сте другча
(Можда) би ми мила били.
Како ј' да је — прим'те песму
— Њу сте давно заслужили;
Т. У. И. Тутило.

На новосадској пијаци.

— Јó napot János bácsi! поздравиће ових дана
један добар брат Србин, једну извесну особу.
Особа се узвери.

— Хе, нећемо, тако! господине, — рећи ће
даље наш брат Србин, — ви треба да платите ал-
думаш!

— Какав алдумаш?

— Што сте постали плебанош.

Е п и г р а м.

Esperes, esperes,
Ал ту љагу не спереш!

Пруски Немац и његови Славени.

Кад тај Немац каже: „Пусти!
„Ја свој позив знадем добро.
„Ти се ништа немој бринут’,
„Та ја желим твоје добро.

„Не брини се ти за Kirche, —
„Не брини се ти за Schule, —
„Та ти само тутун пуши;
„Имаш камиш, имаш луле!

„Не брини се ти за име;
„За будућност не разбирај, —
„Пируј, ако имаш чиме,
„Певај, спавај, играј, свирај:

„Јер ти не знаш, шта ти треба,
„Јер ти не знаш, шта је за те.
„Твоја ј’ брига, моја брига,
„Ја сам мет’о руку на те!

„Твоја ј’ срећа моја срећа, —
„Добро ј’ оном који дрема, —
„А теби се само чини
„Као да те више нема.“

Кад успавке ове чујем,
Што кокошки пева лија,
Никад не знам: је-л то шала,
Ил је само — шурку лија.

Аргус Аргисимус.

То је ев’ овако било.

Усређитељ ове земље, министар Тиса, наслонио је прст на врх носа, — или нос на врх прста (што је за карикатурног цртача сасвим свеједно) и усиљавао се да нешто ново измисли. Кад је то свршио, он шину крутим брком звонце, и кад је звонце зачентечинуло, — он викну: Фогмег!

Фогмега и Фогмикрона има у свакој вароши и селу бар по неколико комада. И сви се одазваше стојећи на још не сломљеном нокту и запиташе: Mit tetszik parancsolni, ваша ексцеленција?

„Хоћу да знам, је-ли том народу остало још што год, што му је слатко?

Фогмези провускаше и јавише, да се по дућанима налази још по гдекоја глаза шећера, за који се предпоставља, да је сладак.

„Јо ван“ одговори усређитељ „ударићемо потрошарину на шећер, — нек се и он загорчи!“

Сад мету други прст на исти нос.

„А има-ли чега, што би опомињало народ, да је горе све сама пена?“

„Има, ваша ексцеленција; а то је нарочито пиво!“

„Јо ван! Потрошарину и на пиво! (Аца Зуб ће мало викати, али ја ћу њега већ утешити чим другим).

Сад притисну трећи прст на исти нос. (Докле ће тај нос већ трајати!!!).

„А има-ли, бога вам чега црнога, чим би се народ за невољу лечио, кад се очемери?“

„Мислите-ли „црнога“ барона Шењеја?“

„Анасанасвићим! то име да ми нисте споменули!

— Има-ли што друго?“

„Остаје још црна кава.“

„Јо ван! Потрошарину и на њу!“

Онда Тиса узе шећера, пива и црне каве, све то помеша заједно и направи неку Mixturu vomicu, и даде је својим ближим и даљим пријатељима на коштање, — питајући их: No, hogy tetszik?“

Pfuj Teufel! рекоше верни, „та ми нисмо знали, да су те ствари тако гнусне, кад се заједно помешају. Али пословица вели: Divide et —“

„Господо моја, помислите се, да вам „винце“ и тако не гине!“

Неки се тиме утешише.

Неко намигну тамо доле, на народ хрватско-српски, па рече: „Хе, хе, Опортунитет, — мудрост, — комбинација, — поезија, — лиценција, — каденција, — егзистенција, — нибригенција!“

Неко, који је сигурно једва дочекао прилику, да своја негдашња теоретична начела запечати овом згодном приликом, — окусивши ту микстуру, тако се разболео, да није могао доћи ни на гласање.

И тако ти наш усређитељ одржа победу са 21 гласом, српским и хрватским.

Мудра и опортунa браћа принесоше Тиси на жртву: шећер, пиво и каву, — али за награду добише у изглед обећање, да ће им се првом згодном приликом и Славонија швићнути из руке.

(Продужење опортунитета следује).

У Ш Т И Ц И.

¶ Неко честита своје пријатељу рођен-дан и жели му да му бог подари Несторова љета, да може дочекати, да изађе осма свеска змајеве „Певаније“.

☉ „Бач бодрог-пресе“ приповеда, да је приликом најновијега пописа једна „позната личност“ у Новом Саду навела, да је само годину дана старија, него што је било назначено у попису од пре десет година. Па кад се „Бач-бодрог пресе.“ већ латилa пера, да о том пише, што је тако политична и дискретна, не нам не именује ту „познату личност“ како би је могли за савет питати, како се то ради, да се за десет година, буде само једну годину дана старији?

+ Осечки поп-Лаза пише сомборској православној општини — латиницом. Некад су се наши свештеници бојали да их вуково јота (j), дакле једно писмо, не пошокчи, а сад се поп-Лаза не боји ни читаве абецеде!

‡ Кажу да има седам тајна; ал’ ево сад изађе на среду и осма тајна, „тајна мађарског потписанија“. Само нек смо живиздрави!

П у с л и ц е.

Брудер Јаша, уместо да саветује слогу и зближење странака у Србији вели, да се „још мичу репови погажених гуштерова“ и саветује да се искорене хидрине главе.“ — Шта велиш, Абердару, зато је „Застава „политичан спекулант,“ што не уме тако енергично да пише!!

Брудер Јаша наговешћује неку „кохезију“ између Аустро-угарске и Србије. Сад или Јаша не зна шта је то кохезија, или мисли да у Србији нико не зна шта је то.

У Игњатовићевом роману „Деспот Бранковић“ има један војвода, који се зове: Војихн. То би име још много страшније изгледало, кад би се писало са два или три „х,“ — Војихххн.

На свету има неких 2600 разних језика, па свет ипак постоји. А у Пешти се мисли, да ће се Герзелес срушити, ако не буде на врат на нос све — мађарско.

Приликом пензионовања Родића и Маројчића вели се, да свашта мора имати свога краја. (Наравно, у толико брже ако на крају стоји „ић,“ „вић.“)

„Пешти Наplo“ јавља радосну вест, да у „Белој Цркви,“ у гимнасији где има врло мало мађарски ђака, помађаривање преизрјадно напредује. Међер знао је наш стари патријар, куд треба да се одсели!

Један велико Хрват, који је у Митровици негао да има Срба, био је на најближем путу да се увери о противном. Истина, што му не иде у главу то му је тело пасти на леђа, — ал он је понизно замолио, да га поштеде са доказом.

Из Земуна нам се јавља, да је неки одбор хтео већ сам да одступи, — али пошто је добио вотум неповерења, нашао је у реду да ипак остане. (Ако смо хрђаво извештени, радо ћемо примити исправку.)

Бечки министар финансије има више права у српској цркви (У Босни) него ли у Угарској. Он слободњеје по својој вољи бира митрополита српског, — (ал је и сретније руке него наш управитељ Тиса.

Дописник З. из Вршца саветује г. Цијуку да се неведба у јужном наречју, јер за тај посао, вели, треба много вежбања.

У В. Баруду родио се [(од мађарске пасмине) ован са пет рогова. Тај кад одрасте може бити још и пустакомесар, — или какав још већи комесар.

Надгробна утеха.

У С. приповеда се још и сад о покојном поп А. ово.

Било двоје сирочади, која су живила код свога тетка Н. Н. Али на жалост њихову умре и он. На гробу његовом држао је поп Л. мало слово, које кад је завршио, деца бризну у плач. А поп Л. онда на изуст додаде још ова два утешителна стиха:

Ћут'те децо, из гроба ће овог
Поникнути цветак.
А бог с неба, — он ће вама
Од сад бити — тетак.

Забринут Шијак.

Добио Шијак првог сина.

Радост велија! — Али се та радост обрну брзо у голему бригу. Јер Шијак није знао како ће име да да своме првенчету. У тој невољи оде он попу, па му каже како је награсао, како му не може да падне на ум какво име, које би сину дао; а грехота је да остане дете некрштено.

Поп се насмеши, па му рече: па ти имаш оца, подај детету његово име.

Шијаку је чисто свануло, кад је то чуо. „Право велите господине, даћу му име мога оца, он је већ и тако стар; он се може и без имена по свету таворити.“ — н.

Преселе му зле жене.

Један шустерски шегрт седео код свог посла на малој клупици, па је пола на глас бројо, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. — Али пошто он то није само једаред, већ више пута застопце учинио, — то се мајстор његов већ ражљутио, и запита га: „Шта ти то море, деране брбљаш?“

„Ништа, мајсторе, само бројим колико, има зли жена у нашој улици.“

— „Но па колико их има?“

— „Са нашом мајсторицом има их седам.“

— „Шта? — продере се мајстор, па узе неки калуп и поче шегру њиме макљати.

— „Није, није, мајсторе“ — поче шегрт кроз плач. „Забунио сам се. Без наше мајсторице има их шест. Тако сам хтео да кажем.“

Превод с немачког.

— Mir ist die Wanze verhasst.

Мирис диван, зефираст.

— Ruhmvolle Bahn.

Бан води пити рума.

— Regenbogen.

Киша богина.

— Morgenpost.

Сутра је пост.

— Aberglaube nur.

Али веруј само.

Ђира. У роману Јаше Игњатовића спомиње се и црквена песма: „возбраноје побједоноснаја“.

Спира. А где је изостало оно „војводје“?

Ђира. Ту су реч Срби још пре три стотине година изостављали, да не би увредили њоме данашње Мађаре.

Спира. Е гле, молим те, како су то били учтиви људи!

Ђира. Да-ли је још жива госпођа Гадешовица за коју Брудер у својим мемоарима вели, да је била „жена угледна, али оштроконђа“?

Спира. Мени се чини, да је још жива, и страшно ће се радовати ако ушчита галантерију Јашину.

Ђира. Радујеш-ли се ти, Спиро, проширењу слободне штампе у Србији?

Спира. Како се не би радовао, — радујем се ја сваком напретку. Али се ипак нешто бојим.

Ђира. А шта то?

Спира. Бојим се да онда „Видело“ и „Исток“ нећемо моћи другчије читати, него са оклопом на грудима а визиром преко лица; јер ја близу крешева не идем другче.

Ђира. Једва чекам да изађе Рајковићева монографија Новог Сада.

Спира. А за што то?

Ђира. Љубопитљив сам да видим, колико је у старо време било плебанија у Новом Саду, а колико православних свештеника. Знаш потомство треба да бележи такве ствари.

Ђира. Је ли читао у новинама, како се они радују „моралној и материјалној пропасти“ својих „противника“?

Спира. А ко су ти противници?

Ђира. Та за бога српски народ.

Спира. А ко се радује?

Ђира. Та „ешпереси“ и „плебаноши“.

Спира. Па то нас није ни бриге, православно народ наћи ће духовне заштите код православних свештеника.

Ђира. (Кашље, и од кашља не може ништа да каже).

Ђира. А што си ти Спиро тако жалостан данас?

Спира. Растужио сам се читајући у историји како су наши свештеници пре сто и толико година страдали бранећи православно веру.

Ђира. Немој ми спомињати та жалосна времена, хвала богу кад је прошло, сад је сасвим друкчије, сад хвала богу не гоне више наше свештенике.

Нашим „плебаношима.“

Кад се на то одважисте?

Шта вам стиште груди уске?

Каквим пером потписасте?

Да л' од гвожђа, ил од гуске?

А у који у час зао?

На ште срца или сити?

Је л' пре ручка, бесте л' гладни?

Или жедни може бити?

Јанош, Шандор, Пал и Мојзеш,
Ђерђ и Арсен, Лазар, Базил,
Против рода свога српског
Код Мађара траже азил!

Ох не тако, ох не тако!

Ко свом роду јаму копа —

Није синак Доситија

Нит' Недељка протопопа.

Православнић.

Несрећа у Бару.

Што је то громовник Илија урадио, ја не знам. Јамачно је држао да су у Бару још Турци. И гром пуче, — не само у Бар, него још и у барутану. Осим грдне штете за државу, остало је још и си- рочади и удовица, који су сад у крајној невољи, и само се у туђу помоћ уздају.

Ми смо се изцрпели, а да би им могли како треба помоћи. Али кад се сетимо, колико наш свет о берби потроши на ракете, жабице и фајерверке, онда држимо, да је овај велики фајерверк био доста за нас све, — а онај новац, који смо наменили да нам до године о берби изгори, могли би одрисити, и њиме заслужити једно искрено Црногорско: Бог да прости, добра и милосрдна браћо из да- љине!

О.

Шта је излишно.

Излишно је бити магарац, — кад човек може добити батина и без тога.

*

Излишно је ићи на лед, кад човек може и на сувом путу пасти.

*

Излишно је што администратор шаље б'жићне поздраве, кад ми и без тога знамо шта нам жели.

*

У потпису председника Осечке општине излишно је оно прво добро. Јер кад ко коме хоће да преседне, ту нема добра.

*

Излишно је правдати се тамо, где знаш напред, да мораш бити крив.

Грађа за мађарски буквар.

CLXX.

Оно што се „конкурс“ каже
 Мађар зове: **чедом**.
 — Овај назив канда вређа
 И дубоко дира;
 — И ја мислим, *Чеда* треба
 Да га рефизира.

CLXXI.

Мађар вели за *пристојност*
 Да се зове **илем**,
 Из тог можеш научити,
 Ни више ни мање,
 Већ да с' код њих у *пристојност*
 Броји и **лемање**,

CLXXII.

За *врхунац* брега
 Мађар вели да је **чуч**;
 А ја велим боље ј' стојат' право
 И у нижој кући,
 Него човек на *висини*
 Кад мора да *чуми*

CLXXIII.

(Пешке Мађар братски збори);
 (Та истина није нова)
 Уседне л' на *коња*:
 — Ето ти му **дова**;
 Послужи л' га срећа већа
 (Ил у рату, ил у миру),
 Попне ли се и на *кола*
 Тад је на — **секиру**.

CLXXIV

Ми кажемо **длака**,
 Мађар вели то је **сал**.
 — Така ј' срећа сама њему
 Допала у тал;
 — Њему ј' само срећа дала
 И на глави имат — *сала*.

CLXXV.

Ми кажемо *гуска*,
 Мађар вели **либа**;
 — Ал и код нас има
 Ти *гушчића* млади,
 Који се познају
 По својој *либади*.

CLXXVI.

Поноситост своју
 Мађар зове **гег**;
 — Не питај ме, питај *њега*,
 Зашто му се *понос гегга*.

CLXXVII.

Барјак зове; **засло**,
 — Ја му велим побро,

Барјак није *за зло*, —
 Треба да ј' *за добро*!

CLXXVIII.

Ми кажемо: *мир*,
 Мађар каже: **беже**;
 — Међусобним миром
 Свићу дани бељи
 Нама ј' мир у души,
 Нама ј' мир у жељи
 — Хеј, не ваља нико
 Да с на то *бекели*!

И з ј а в а.

једног страдалника, кога је велики порез дотерао до нас:

Господо моја, браћо, и пријатељи дражајши!
 Признати морам, да сам погрешно, и да ме сва-
 ки патријота са неувиђавности моје укорети сме.

Кад су ми год говорили о мађарском гло-
 бусу, ја сам држао да је то само шаљива басна.
 Ал од како су ме ономад са порцијом и прирезом
 до голе душе оглобили, сад и ја признајем, да за-
 иста постоји мађарски глобус.

Један контрибуент.

Сасвим у реду.

Тужили крчмара, који је воду, (измешану са
 спиритусом) продавао под вино.

Судије су биле строге и савесне. Изаслале су
 комисију, која је прегледала подрум крчмарев.

И — пошто је комисија посведочила, да је и
 крчмар и цео његов подрум сасвим невин, то су
 тужиоци добили укор, што невиност узнемирују.

Еле невиност мора ипак, пре или после, одр-
 жати победу. * *

Тумачење неколиких скраћења, којима се
 служимо у писању.

Гђца Пела = (Гунђавица Пела).

П. н. господину Вуку Продановићу. = (Подлом
 ниткову господину Вуку Продановићу).

Јаша Игњатовић с. р. = (Јаша Игњатовић се-
 би рад).

Чекам вас у 4 сата п. п. = (Чекам вас у 4
 сата, Паја пугује).

Ви зато примате 24.000 форината а. вр. =
 (Ви зато примате 24.000 форината; алави враже)!

Позивате се на ручак. М. з. о. = (Позивате
 се на ручак. Можете засад остати.)

После велике титуле господина А. кад стоји и
 т. д. то значи = и тајни денунцијант.

В. Кикинда. = (Врзина Кикинда).

Пр. о. Игуман. = (Продао овце Игуман.)

WWW.UNILIB.RS
 У
 Н
 И
 В
 Е
 Р
 З
 И
 Т
 Е
 Т
 С
 К
 А
 Б
 И
 Б
 Л
 И
 О
 Т
 Е
 К
 А

Питања са одговором.

Која река утиче у српску црквено-школску аутономију.

— Тиса.

Би-л се „Пештански Лојд“ заситио, кад би прогутао Славонију?

— Не би, тек би му се онда отворио апетит на још бољи залагај.

Каква би се песма могла сада најзгодније певати?

— „Милиција, да је паорија,
— И она би пред цара изашла“

Која титула приликује Анђелићу најбоље?

— „Сегедински и Јегарски.“

Питања без одговора

Кад српски списатељ (Јаша) вели да он не зна ни један српски правопис. Хвали-л се он тиме пред Србима, — или пред Мађарима?

Би-ли Србија морала пропаст, кад би у место три партаје имала једну, сложну, загрљену, слободуумну, (макар и обзирно) напредну странку?

Чита ли Абердар „Турски народ“ и „Недељни лист“, — кад налази да је с ове стране само „Застава“ политични спекулант!

Ко може доказати Бошњацима, да се није повампирио славни Бах, и још славнији његови званичници?

Кад ко позван у Србију, дође и тражи уверење да ће бити примљен за поданика, — колико година треба на да добија одговор -- бео или црп?

Припослано*)

Онај „дарежљиви родољуб, за кога бајски парох српски у 201. броју Заставе од прошле године јавља, да је о благданима поклатио сиротињии 10. форината, а не ће, да му се име знаде, — основао је још прошле године две стипендијске закладе, сваку по 500. форината; и то једну на зирцској гимназији, а другу на државној препарандији у Баји, у корист сиромашних добрих ђака, без разлике вере и народности, — да му се име чак у Будином граду зна.

Сава Текелија пита не умрлог бајца, Аћима Вујића, да ли на зирцској гимназији и на државној препарандији у Баји осим Срба, има ђака још и друге вере и народности?

*) За ствари и новце, које се на ову рубрику троше, не одговара „Стармали.“

Нов речник.

(Исправљен у логичном смислу.)

Награда. — (Топови)

Небрига. — (Добар и примерни свештеник).

Утвора. — (Кокошка кад ју поједе твор).

Намастирац. — (Србин, који допузи до магна званија).

Тропар — (Кад има чега шест.)

Сатански посо. — (Пуна пушка).

(Постилијон. (Владика, који друге учи да треба постити.)

Кожица. — (Танак дрот.)

Истрија. — (Гумиластика).

Сведок. — (Човек, кад хоће да заспи, — т. ј. кад сведе очи.)

Ризика — (Лепа млада буњевкиња, која се пише и: Терезија.)

Апсолутизам. — (Кад се много по апсовима лута.

Карабинац. — (Књижевник, који критикује назорима представе.)

Стегоноша. — (Комесар, у уставној земљи.)

Одговори уредништва.

„Сомборцу.“ Ако је госпожа Л. заиста така, сад ће чути, да њено житије, лепо описано лежи у — кошару „Стармаловом.“ А то ће бити доста и њој и вама и широј публици.

Извештачу у Земун. Чули смо још пре, да се песма „Субвенција“, која се смела штампати и свуда читати, не сме у Земуну декламовати. Из тога се види да Земун има особите неке привилегије, од којих би могао бар половину послати Кинезима на дар. О дискрецији нашој према нашим дописницима ваљда не треба да вас уверавамо.

И-гли-гил. Песника Бр. Секулића оставимо на миру, — та он ником не чини зла. „Стармали“ га је већ својој публици приказао па то нека је доста. Остало ће ући, — а и песму, која је Сомборцима већ позната, штампачмо овде

СВЕТСАВСКЕ МЕЂАВЕ.

Д-дур соната од Мозарта.

Прикумак је шчеп'о кума
Смести га у гњиздо.
Насађеном куму пев'о,
Квоцао и звижд'о.

Певао му љуте битке,
Оне од старина.
Нудио му петролеја,
Новога парфина.

Одзвиждао маторину
Ту поплаву јаку.
Отквоцао огњевито
Крштење у мраку

Дарује му леви рукав
Од црног капута,
Што у љутој борби оста.
Оста без свог окута.

Дарује му рибичију
Кутују од плеха
Напуњену са мрвама
Шаслесових греха.

Кум је очи избечио,
И одмах занеми;
Мотрио је те дарове,
Не зна да оцени.

Наскоро се кум разабра.
П'онда пита живо:
Јед' прикумче, зашто си ми
Ти то све дарив'о?

Ти то не знаш, стари куме
Ми прикумци знамо,
Кад прославиш светог Саву
Кашће ти се само.

У Мол. Нова година пита: А зар мене мој стари Нова неће поздравити и коју Молску погачицу (са масним чварцима) у торбу ми метути? Зар су моје сестре (прошле године) боље од мене?

Допис о вршачкој певачкој дружини, врло је опширан за овај лист.

ОГЛАС.

Потписана тискара препоручује визит-карте по најновијој форми, које тачно и брзо готови, да се све чудите.

 само се КОД НАС може наћи

МУСТРЕ:

ZACHÁRICS SÁNDOR
ujvidéki esperes.

Georgievics Mójzes,
plébanos.

Bálta Sál,
plébanos.

Prodánovics György,
áldozár.

Popovics János,
plébanos.

Márkovics János,
plébanos.

GRUICS GYÖRGY,
Ó-Futtaki plébanos.

Iovanovics J. Lázár,
plébanos Ó-Futtaki.

 Мустре ове наводимо с тога, да се види како их имамо свакојаних; има их врло разне боје; праве се по наруџбини од горе и од доле; има их тврдих и меких, да се савијају како кад хоћеш; дају се употребити за свашта (за визите, честитања, позиве на ручак и т. д.)

Надамо се, да ће их свет здраво тражити и наруџбине давати, јер оваки се еспап лако продаје.

 Ко нам са стоваришта однесе 8 комада (визит-карата) добиће уз нашу захвалност добар рабат.

Прва мађарско-православна тискара за визит-карте.

КЊИЖАРА ЛУКЕ ЈОЦИЋА И ДРУГА У Н. САДУ.

Сад је баш изашао из штампе:

КАЛУЂЕР.

ИСТИНА И ПОЕЗИЈА.

Приповетка дра Јована Суботића.

Уверени смо, да ће се пошт. публика наша обрадовати вести, да је уважени српски књижевник др. Ј. Суботић наставио и довршио свога „КАЛУЂЕРА“, који је г. 1874. започет у „Јавору“, и с великим интересом читан, по у оно доба немогаше г. писац да доврши својега дела због сеобе своје из Н. Сада. Сада је пак приповетка ова довршена и штампана, и изишла је у потписаној наклади. Припо-

ветка има ове одељке: 1. Бал у манастиру. 2. Калуђерски суд. 3. Код адвоката. 4. Експеленција. 5. Дворска комисија. 6. Мало рачуна. 7. Распуће. 8. Deus ex machina. 9. Нов човек. 10. Настојатељ дипломат. 11. Тетка и нећака. 12. Непик како се хоће, него како је суђено. 13. Настојатељ кесеџија. 14. Дух у гостинској соби. 15. Настојатељ крпа. 16. Многа љета уз румску банду. 17. Митрополит Стратимировић. 18. Митрополит Станковић. 19. Манастирска слава. 20. Вечити наместник. 21. Противници на умору. 22. Тестамент сестре 23. Прости калуђер и патријарх. 24. Где је сад Теофан?

Дело ово није само проста приповест једног догађаја, него слика целе једне стране народног живота. Приповетка је већ изишла, износи 23 штампана табака и стаје 1 фор. 20 новч. (на финој жућкастој хартији 1 р. 40 новч.)

При већим наруџбинама за готов новац дајемо 25 проц. рабата. Књижара Луке Јоцића и др. у Н. Саду

ДВА СЛАГАЧА, могу добити сталног и дужетрајнијег рада у штампарији А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду, којој нека се писмено оферирају.

Штампарија А. Пајевића у Новоме Саду 1881.